

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

2017. december 24.

Mandabokor

Szentesti Istentisztelet

„**¹⁷Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.**” Lk 18,17

Szeretett Gyülekezet!

Néhány nappal ezelőtt különleges karácsonyi ünnepen vehettem részt. Az Élim Szeretetotthon bentlakós leányai adták elő a karácsonyi történetet. Azt tudni kell a szeretetotthon lakóiról, hogy ezek a drága leányok többnyire középsúlyos, súlyos, halmozott fogyatékkal élnek. Ők nehezen tudják érzelmeiket visszafojtani, viselkedésük kontrollálatlan. Ők nem úgy beszélnek, mozognak, gesztikulálnak, nem olyan átéléssel adják elő a színdarabot, mint bármelyikünk. A narráció is magnóról ment, szövegük nem volt, az otthonban levő munkatársak „csupán” néhány mozgást tanítottak be nekik. De volt Mária, volt, József, voltak szereplők, akik különleges élményt adtak a meghívottak számára. Azonban egyetlen dolog teljesen más volt, mint egy más karácsonyi ünnepen. Kitörő lelkesedéssel, hangos nevetéssel, kiáltá-

sokkal, őszinte mosollyal örülnek a csillagszórónak, a gyertyának, a karácsonyi forgatagnak, az ünnepnek. Hihetetlen őszinteség, gyermeki lélek van ezekben a leánykákban. Olyan jó volt megtapasztalni azt az őszinte örömet, szívbemarkoló volt látni azt a mosolyt a fogyatékoságuk lenyomatát hordozó arcocskájukon. Látni lehetett azt a gyermekded ujjongást, sugárzott a lényük az örömtől. Tudjátok, más volt az az öröm, mint amit látok a ti arcotokon.

Tegnap nap folyamán a gyermekeink kérésére este felállítottuk a fenyőfát, feldíszítettük, felkapcsoltuk a karácsonyfaizzókat és olyan megható volt látni legkisebb leányunk, Emma végtelen boldogságát. Már abban a korban van, amikor kezdi felfogni a körülötte zajló eseményeket, akaratát érvényesíteni tudja, érzelmeit nagyon erősen ki tudja fejezni. Így fejezte tegnap is ki, amikor látta a feldíszített fát, a villogó karácsonyfaizzókat. Folyamatosan ment oda, mutogatott rá, lelkesedett, örült, rohangált köztünk és a fa között, tapsolt, ujjongott. Olyan jó volt látni azt a gyermekded, őszinte szeretetet és örömet. Tudjátok, más volt az az öröm, mint amit látok az arcotokon.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

Valami hiányzik belőlünk! Nincs meg bennünk az a gyermeki, őszinte öröm. S ne mondjuk, hogy „*persze, azóta már felnőttünk*”. Nyilván nem arról van szó, hogy tapsoljunk most, szaladjunk olyan infantilis módon! Nem erről van szó! De valljuk meg őszintén, nap, nap után, ünnep, ünnep után jön, már alig várjuk, hogy túl legyünk rajta. „*Minek ez a felhajtás*” – mondják sokan és nem tudunk örülni annak, ami a lényeg! Jézus Krisztus születésének. Annyi a külsőség, hogy már beleuntunk a tartalomba is! És nem tudunk már őszintén örülni annak az angyali kijelentésnek, hogy „**Ne féljeteK, mert íme hirdeteK nékteK nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen: mert született nékteK ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.**” Lk 2,10-11.

Luther olyan egyszerűen és világosan magyarázza ezt a kijelentést és ezt az örömet. EngedjéteK meg, hogy felolvassam ezt a néhány gondolatot, amit Luther írt:

„*Ezen a kis "nékteK" szócskán ujjongnunk kellene. Mert nem holmi fatuskónak, vagy a kövekeK mondja ezt az angyal,*

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

hanem az embereknek. Nem is csupán egy-kettőnek, hanem az egész népnek. Mit kezdjünk hát vele? KéteKedjünk továbbra is az Isten kegyelmében? Mondogassuk, hogy Péter és Pál örülhet a megtartónak, de nékem, szegény bűnösnek e drága kincshez nincs jogom?! De ha nem a tied, akkor hát kié? Tán bizony a ludak, récéK és teheneK kedvéért jött a Krisztus? Nézz rá! Ha valami más teremtményen akart volna segíteni, akkor annak a képében jött volna el. Ő azonban ember Fia lett.

Kié legyen hát ez a gyermek, ha nem miénk, embereké?! Az angyalok nem szorulnak rá, az ördögökeK nem kell. Mi azonban rászorulunk, aminthogy értünk lett emberré. Úgy illeK hát, hogy örömmel vegyük, ahogy az angyal mondja: "Született nékteK a Megtartó." Nem nagyszerű és dicső, hogy ilyen örömhírt hoz embernek angyal az égből? S ujjongó angyal-ezreK biztatnak, hogy mi is örvendezzünk s hálával vegyük e nagy kegyelmet?!

Írjuk hát a "nékteK" szócskát lángbetűkeKkel a szívünkbe s Megtartónk születését fogadjuk örömmel." (Luther: Jer, örvendjünk, keresztyéneK!)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

Milyen jó lenne, ha ilyen ujjongó, őszinte örömmel fogadnánk a Megváltó születését és várnánk Jézus Krisztus visszajövetelét. Azzal a kisdud gyermeki módon tudnánk örülni annak, hogy Ő kisgyermekként eljött, Megváltóként elment és Királyként fog visszajönni újra.

Isten országát csak ilyen kisgyermeki módon lehet fogadni, kisgyermeki módon lehet örömmel várni. Ha nem így történik, semmiféleképpen nem látjuk meg sem megváltói művét, sem királyi hatalmát. De jó lenne látni arcotokon azt a végtelen boldogságot, kitörő örömet, sugárzó tekintetet, amit tapasztalhattam az élími lányoknál, vagy Emma lányomnál.

„**Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete!**” Fil 4,4, mert Megváltó született nektek, Jézus Krisztus! Azzal kezdtem a prédikációt „Tudjátok, más volt az az öröm, mint amit látok az arcotokon.” De jó lenne, valami hasonlót látni az arcotokon, a szívetekben, mint amit azoknak a gyermekeknek a szemében láttam, hogy így várjátok Jézus Krisztus születése ünnepét és Isten országát!